

αδερφέ ; Τονέ βρήκες ; Δὲν τονέ βρήκες ;
 Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Τονέ βρήκα.
 Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Καὶ τι τούπες; Καὶ τι σούπε;
 Θὰ μᾶς τὸ κάνει ;
 Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Ἔγὼ νὰν τοῦ τὸ πῶ ; Μὴ χε-
 ρότερα ! Καὶ πᾶς νὰν τοῦ τὸ πῶ ;
 Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Νά, μὲ τὸ στόμα σου. Μπᾶς
 καὶ μουγκάθηκες ;...Τότε τι τούπες ;
 Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Νὰ περάσει ἀπὸ δῶ καὶ θὰ πε-
 ράσει σὲ λίγο...
 Η ΑΣΤΡΟΥΓΑ (χαρούμενα). Θὰ περάσει ;
 Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Καὶ τι νὰν τὸν κάνουμε νὰ
 περάσει ; Νὰ μᾶς φυσικώσει μὲ τὶς ἀερολογίες του ;
 Η ΑΣΤΡΟΥΓΑ. Ἀερολογίες δὲ κ. Δῆμος ; Τι
 λέει, μητέρα ;
 Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Ἀερολογίες δὲ Στρωτός ; Σὲ
 καλό σου !....
 Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. "Οχι τι ; Κουβέντες τετρά-
 πληξες καὶ δουλιὰ τίποτα ! Αἴγια, λόγια ! Καὶ μὲ τὰ
 λόγια δὲ γιομένι τὸ στομάχι !...Νὰ μᾶς κάνει τὸ ρου-
 σφέτι, νὰ βρεῖ μιὰ θεούλα καλὴ γιὰ τὸν Κωστή μας..
 Τώρα μάλιστα ποὺ φτάσανε οἱ ἐκλογὲς κ' ἔχει τὴν
 ἀνάγκη μας...
 Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ (ξαφνιασμένα). "Εχει τὴν ἀνάγ-
 κη μας ;..."Εχει τὴν ἀνάγκη μας δὲ Στρωτός ;
 Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Βέβαια! Καλὰ τονέ δουλεύεις..
 Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Καὶ καλὰ μὲ πλερώνει...
 Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Οὐ !...Πλερωμὴ δὲ !...
 Η ΑΣΤΡΟΥΓΑ. Μᾶ δὲν ἔχεις δίκιο, μητέρα.
 Η ΣΤΡΑΤΙΔΑΙΝΑ. Σύντα σύ !...Ορίστε μας !...
 Κ' οἱ σπορές μας τώρα...
 Ο ΣΤΡΑΤΙΔΗΣ. Αστρούλα, σύρε κάμε μου ἔναν
 καφέ, πακίδι μου.
 Η ΑΣΤΡΟΥΓΑ. Αμέτως, πατέρα (φεύγει).
 (Άκολουθεί)

ΟΝΕΙΡΟ ΘΑΝΑΤΟΥ

Πὰ ἔναν ώραϊ καὶ νέο ποιητὴ ποὺ συγγά-
 τὸν ὀνειρεύτηκα πεθαμένο.

Στὴ δευτερόστράτα ποὺ συνείδαγες
 Νὰ περπατᾶς δλα τὰ βράδια,
 Εἰδα τὴν πένθιμη κηδεία σου
 Μέσ' ἀπὸ γίσκους καὶ σκοτάδια.
 Μαῦρα εἶται δλα, ἀδικοθέριστε,
 Ήσαν τὸ χρῶμα τῆς γυγῆς σου,

Κακμιτὰ ἀπάντηση.

«Τίς εἰ ; τίς εἰ ;»

Τὰ κλαδιὰ ἀνταρεύονται, μεγάλος σάλαγος τα-
 ράζει τὸ σκοτάδι.

«Ἐρχουντ' ἀπάνω μας», φωνάζει κάποιος ἀπὸ
 τοὺς δεκάχη.

Μπάρι, μπούμ ! Διπλώνει δὲ θόρυβος, σκορπάν.
 τρίζουν, τσακίζουνται κλαδιά, κατρακυλοῦν λιθάρια
 στὸν γκρεμό, βροντάνε.

Τούρκοι θάταν κ' ἔφυγαν, σὰν ἀκουσαν τουφέ-
 κια. Ἀνάσκαν τὸ παλλικάρια, σηκώθηκαν. Μὰ τώ-
 ρα ποιός τραχεῖ μπροστά, ἀλλὰ καὶ ποιός τὸ πρω-
 τολέει τὸ : Πάμε πίσω !

«Σταθήτε, δὲν ἀκούστ' ἔκει ;

«Σὰ βρογγητό.»

«Κ' ἐμένα πρὶν μοῦ φάνηκε πῶς κάτι : ἔπεισε μὲ
 τὸ τουφέκι.

«Ο ἔνας ντράπηκε τὸν ἄλλον καὶ προχώρησεν
 στὸ μονοπάτι.

Φτωχὸ γελάδι, ἀγιάς καὶ μείνη ἡ θύμησή σου. Τώ-
 ρα μαντεύουν τὰ παλικάρια ποὺ θάπεσαν κ' οἱ του-
 φεκίες ποὺ τοὺς ἐτρόμαξαν πρωτήτερα μὲς στὸ λαγ-
 κάδι. Ποιός ἔρριξε ; ἔνας τὸν ἄλλο ἀναρωτᾷ, μὰ
 ποιός τὸ λέει ; κ' ἔκεινοι πορρίζαν, τὸ ξερούν κ' οἱ

Ποὺ κλεισθε δλα τ' ἀλλόκοτα δνειρα
 Κ' δλους τοὺς πόθους μᾶς ἀβύσσουν.

Τὰ δέντρα γέρναντε στὸ πέρασμα
 Στεργαὶ γὰρ νὰ σὲ προσκυνήσουν
 Καὶ τὰ κοράκια δὲν ἀμέλησαν
 Νά φθονη νὰ σὲ μοιρολογήσουν.

Κ' δλος δὲ κόσμος ποὺ φαντάστηκες
 Στὰ ξωτικά σου τὰ τραγούδια,

·Ακολούθουσε δὲν τὴν πομπή
 Κρατᾶταις ἀλικα λουλούδια

Κ' ἀνταμωμένοι εἶται οἱ γύρατες
 Μὲ τὶς ξανθές τὶς ήλιομάρκες,

·Ανθρωποι ἀλλόμορφοι καὶ τέρατα
 Θεοὶ καὶ νῆροι κ' αγιπάνες.

Καὶ χίλια πλάσματα ἴσωμεταπα,
 Μορφὲς συμβολικὲς τοῦ Ἀγνώστου,
 ·Οπου σερηθοῦν, ἀποφέροντε,
 Αιψυδητας τὲ κρυμμένο φῶς του.

Καὶ τῆς γλυκιᾶς σου νιότης οἱ ἔρωτες
 Χλωμοὶ σὰν τὸ φθινόπωρο κ' ἐκεῖνοι
 Γιὰ τὸ φῦλ σου τὸ δάχρο συμάσσει
 Τὴ σκοτινή σου ιλίνη,

Νὰ πιοῦν ἀπ' τὰ σινημένα χέλη σου
 Θανατεροῦν τεροῦ σταλαγματιά,
 ·Αποσταμένοι ἀπὸ τὸ φῶς, γυρεύοντας
 Μ' ἀσθεστο πόθο τὴ στερνή βραδιά.

Κ' η Ἄραπίνα η μαύρη Μούσα σου
 Ποὺ σούχε μάθει νὰ σφυρᾶς

Τὸ ἄγριο γιοργκάνι στὰ φημόσπιτα
 Καὶ στὰ μηημούρια σὰ βαλμᾶς,

Σὰν ἀδερφή καὶ σὰν ἀγαπητικά

Κ' ἀπάνω ἀπ' δλα σὰ μητέρα

Μὲ τὰ μαλιὰ λυτὰ σὰν ἔρεβος

Μέσα στὸν ἀπερεμον δύέρα,

Τὰ ξόκια τῆς καὶ τ' ἀφορέσματα
 Στὴν Πλάση αὐτὴ ποὺ σὲ ξεπλάθει

Ρίχνει, ξεσκίζοντας τὰ στήθη τῆς

Μὲ φορμακιᾶς δηκάδι,

Καὶ τῶν κοράκων συνιδεύοντας

Κραξίες κ' οὐρλάσματα τῶν σκίλλων,

·Άλλοι ! τ' ἀτέλιατα τραγούδια σου

Τελιώνει στὴν υγκια τὸν φρύλων...

Πλεισι, φθινόπωρο 1907.

Σ. ΣΚΙΛΗΣ

"Ο ΝΟΥΜΑΣ"

ΒΓΑΙΝΕΙ ΚΑΘΕ ΚΕΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΡΟΜΗ

Γιὰ τὸν Βελάδα Δρ. 10.—Γιὰ τὸ Εξωτερικό
 φρ. χρ. 10.

20 λεφτά τὸ φύλλο λεφτά 20

ΒΡΙΣΚΕΤΑΙ. Στὰ κιόσκια (Σύνταγμα, Όμονοια,
 Εθν. Τράπεζα, Υπ. Οικονομικῶν, Σταθμὸς Τροχιό-
 δρομού (Ακαδημία), Βουλή, Σταθμὸς ὑπόγειου Σιδε-
 ρόδρομου (Όμονοια), στὰ καπνοπωλεῖο Μανωλακάκη
 (Πλατεία Στουρνάρα), Εξάρχεια, στὰ βιβλιοπωλεῖα
 «Εστίας» Γ. Κολάρου καὶ Σακέτου (ἀντίκρυ στὴ
 Βουλή).

Η συντρομὴ πλειρώνεται μπροστά κ' εἶναι | ένδε
 κρόνου πάντα.

ΠΑΡΑΓΡΑΦΑΚΙΑ

·Εργον φιλαγόδωπας.—Οι παράδεις τῆς στα-
 τιστικῆς—Γιὰ τὴν «Αρρωστη δουύλα».—
 ·Ο Μερκούρης.

ΠΑΥΤΗΚΕ ένας γέρος κιητής τοῦ Υπουργείου τῆς
 Δικαιοσύνης, πολὺ γέρος καὶ πολὺ παλιός κιητής, ἀφοῦ
 πενήντα ἀλάκαιμα χρόνια ἔμενε σ' αὐτὴ τὴ θέση καὶ κανένας
 Υπουργός δὲν τὸν κούνησε. Καὶ παντηκαὶ ἀπὸ τὸν Ι. Βοκό-
 τόπουλο, δῆλη ματιά πουτάλισε πάλι καὶ δὲν μποροῦσε νὰ κά-
 νει τὴν πλερεστά του, παρὰ ματιά εἶται εἶναι ἀνάγκη ναδιαστεῖ ἡ
 θέση καὶ νὰν τὴν πάρει κάπιος Συριανὸς ψηφοφόρος τοῦ κ.·
 Υπουργοῦ.

Τὸ ζήτημα ήρθε καὶ στὴ Βουλή μέλησαν κάνα δύν ρο-
 λεύταδες, καὶ δὲ Ράλλης κατηγόρησε τὸν Υπουργό γι' αὐθω-
 πο κωρίς καρδιά, ἀφοῦ πέταξε ἵνα γεροντάκι στὸς πέντε
 δρόμους. Τὶ θαρρεῖτε πώς ἀπάντησε δὲ κ. Βοκοτόπουλος ; Α-
 κούστε.

— Δὲν τὸν ἀφίσα ἀποστάτευτο, εἶπε, μὰ τὸν τοποθ -
 ησα σ' ἄλλη θέση.

— Καὶ οἱ ποιά θέση ; τόντε ωραίες δ. κ. Ράλλης.

— Νά, ·χάριν φιλαγόδωπας δὲ μισθοδοτεῖται ἀπὸ
 τὴν πλευράν τὴν πρωτικαὶν διὰ τὴν στατιστικήν !

Καταλαβαίνετε ; Υπάρχει κάπιο κοντύλι γιὰ διοριένο
 σκοπὸ στὰ χεριά τοῦ Υπουργοῦ, καὶ τὸ κοντύλι ἀπὸ ἄρτι
 νὰ δοδιάζεται ἀπὸ πολὺ πλευρεῖ, χρησιμεύει γιὰ νὰ μπαλώνει
 τὶς κοματικές του ἀνάγκες δ. κ. Βοκοτόπουλος. Καὶ τὸ μο-
 λορέα μπροστὰ στὴ Βουλή, δῆλ. μπροστὰ στὸ Εθνος, μὲ τὸ
 ἀποτέλεσμα.

★

ΣΤΑ ποραπάνου μπορεῖ κανές νὰ προστέξει καὶ τοτά
 στὸ ζήτημα τῆς Στατιστικῆς είλεστε πίσω, πολὺ πίσω, καὶ
 δῆλο τὸ φωνάζουν πώς μᾶς γρειάζεται δ. Στατιστική κι ὅ-
 λοι, ἀπὸ τὴν ἀλλή μεριά, τραγουδάνε πώς δὲ μᾶς περισ-
 σεύσουν περάδες νὰν τοὺς ξεδιάζουμε γιὰ τέτιες πολυτέλειες.

«Γλήγορα, δεῖξε μας τὸ δρόμο στὴ Στρεβίνα.»

·Στρεβίνα δῶ; ·Έδω στὲ στὸν Αγιαργή. Μὴ
 στέκεστε, σύρτε νὰ σμίξετε τὸ στρατὸ ποῦ φεύγει.»

«Στὸ δρόμο βγάλε μας !»

«Πάω νὰ γλυτώσω τὰ γελάδια, όρε, νὰ τὰ λα-
 κίσω στὰ ρευμάνια.»

«Γλύτωσε πρωτα ἐμάς.»

«Άμαν, βρέ τα παλικάρια !»